Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 62. | Нинѣ: гр. м. Алексѣя ч. Б. рим. м. Кирила | Завтра: Хрусанеа, Квирина | Второкъ 17 (29) марта 1892. | Всхôдъ сонця 5 г. 45 м.; заходъ 6 г. 26 м. Баром. 761 терм. + 16·6° + 7·2°. | Рôкъ II.

Соймъ краєвый.

13. Засѣдане Сойму зъ дня 14 (26) марта 1892 р.

Зъ петицій наспѣли важнѣйшй: Выд. пов. въ Жовкви и жителѣ Винникъ та кольонїѣ Еренфельдъ придѣленыхъ до Жовкви о утворене зъ того передмѣста окремои громады; — гром. Знесѣнє о реґуляцію Полтвы; — кôлька громадъ и позичку и запомогу голодову; — кôлька учителѣвъ и мѣсцевыхъ радъ шкôльныхъ о полѣпшене долѣ учителѣвъ; — Товариство господарске о дальше замкнене границѣ вôдъ Румунїѣ; — Товариство городничо-пчôльниче о запомогу на ширене садôвництва. Загаломъ вплынуло доси 1370 петицій.

Пос. Ф р у х т м а н ъ пôдперъ петицію учителѣвъ народныхъ зô Стрыя о вчислене ихъ до высшои клясы пôдъ взглядомъ платнѣ.

Зъ порядку дневного вôдослано справоздане Выдѣлу краєвого: о помочи для голодуючихъ — до комісїѣ буджетовои; о замкненю рахункôвъ зъ фонду пропінацийного — до комісїѣ буджетовои; о фондѣ позичковôмъ на будову касарень — до комісїѣ адміністрацийнои. На внесенє пос. Поповского ухвалено, щобы комісія буджетова на однôмъ изъ найблизшихъ засѣдань здала устне справоздане зъ предложеня Выд. краєвого въ справѣ помочи для голодуючихъ.

Пос. Б о б ч и н ь с к і й мотивувавъ свое внесенє въ справѣ знесеня престацій дороговыхъ, а заступленя ихъ додатками до податкôвъ. Вôнъ пôдносивъ, що халупники, котрй ледви мають кôлька загонôвъ, мусять такъ само вôдрабляти 4 дни якъ и господарѣ, що мають 20 або и бôльше морґôвъ. Богатшй господарѣ належать звычайно до рады громадскои и длятого найчастѣйше не вôдрабляють нѣякихъ шарваркôвъ; цѣлый тягаръ спадае якъ разъ на найбѣднѣйшихъ, що найменше користають зъ дорôгъ. Дороги направляють ся звычайно на передновку и тогды то голодуючй мусять ще за дармо робити. То прецѣ варварство, то не по христіяньски. — Внесенє передано комісіи дороговôй.

Пос. М и х а л ь с к і й мотивувавъ свое внесене, щобы ремѣсникамъ признано у войску що до степеня офіцирского рôвне право зъ другими званями. Бесѣдникъ ставивъ такій примѣръ: Коли богатый ремѣсникъ выобразуе свого сына, а той яко однорôчный охотникъ зробитъ испытъ и дôстане ранґу офіцира, то скоро бы лишь хотѣвъ по батькови обняти ремѣсло и записавъ ся до лѣсты яко ремѣсникъ, єму заразъ скажуть, що его званє не годить ся зъ станомъ офіцирскимъ, вôнъ мусить зложити шаржу офіцирску и его перенесуть яко пôдофіцира до иншого полку. Держава — казавъ бесѣдникъ — повинна признати, що достойнôсть офіцирску не зневажае праця ремѣсника, але лѣнивство, неробство и недбалôсть. — Внесенє вôдослано до комісїѣ правничои.

Опôсля наступило справоздане комісїѣ дороговои изъ внесеня пос. Гурика. Пос. Є н д ж е й о в и ч ь заявивъ имунемъ комісїѣ, що внесенє пос. Гурика складаесь властиво зъ трохи частей: 1) знести всѣ мыта дороговй и мостовй; 2) покрыти доходы зъ нихъ додатками до податкôвъ; 3) обсадити дороги деревами. Комісія вносить перейти надъ двома першими точками до порядку дневного, а що до третои поручити Выдѣлови краєв., щобы вôнъ старавъ ся и дальше якъ доси безъ великихъ коштôвъ, щобы дороги були обсадженй деревами. — Пос. Г у р и к ъ жадавъ вôдосланя цѣлого внесеня до Выдѣлу краєв. для справозданя, ухвалено однакожь внесенє комісїѣ.

Палата приняла до вѣдомости справоздане комісїѣ шкôльнои зъ дѣяльности департаменту III. — Пос. Ґ о л ь д м а н ъ домагавъ ся заложеня при семинаріяхъ учительскихъ курсôвъ для учителѣвъ жидôвскои релиґїѣ и просивъ, щобы край и Рада шкôльна краєва залагодила прихильно проектъ львôвского кагалу въ справѣ заложеня окремои школы для рабінôвъ.

Громадѣ мѣста Перемышля признано право побирати оплату вôдъ представлень театральныхъ и другихъ на фондъ дому притулку и працѣ, заложеного въ честь 40-лѣтныхъ роковинъ панованя Є. Вел. Цѣсаря Францъ Іосифа.

Дальше ухвалено внесенє комісїѣ правничои, котрымъ припоручае ся правительству установити въ Жолинѣ судъ повѣтовый до котрого належали бы: мѣсто и село Жолиня, Ракшава, Вуглиска, Мединя, Береза Стадницка, Замыслôвка, Бѣлобереги, Смолярины, Дубрôвка, Поґвіздôвъ, Залѣсє и Ґвіздôвъ. Такъ само ухвалено припоручити правительству утворити новый судъ повѣтовый въ Струсовѣ, до котрого належали бы громады и обшары двôрскй: Струсôвъ, Бернадôвка, Брикуля нова и стара, Хмелѣвка, Дарахôвъ, Налуже, Нов. Тычинъ, Пантелиха, Рôздвяны,

8

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

III.

Минуло богато лѣтъ, а палата, котру вы бачили на початку сеи повѣсти зруйнованою и ограбленою пусткою, стала зновъ новою, бѣлою, веселою.

Те саме село стоить майже такъ, якъ було по вôйнѣ. Декотрй хаты пôдпертй, декотрй ще бôльше запались, иншй побудованй на старыхъ обпаленыхъ стовпахъ стоять, якъ стояли, въ тôмъ самôмъ ладѣ, зъ тымъ самымъ видомъ. Лише плоты понаправлянй, городы засѣянй, людей и житя бôльше тамъ, де перше того не було. Коршма при дорозѣ блищить яскравою, жовтою стѣною; коло неи повставъ почтовый дôмъ, обведеный стайнями зъ широкимъ подвôремъ.

На гребли шумить пышный мурованый млынъ и фабрика крупъ. Далеко зеленѣють луги, мрѣють рôжноцвѣтнымъ збôжемъ умаєнй поля, вôдъ бѣлои цвитучои гречки почавши ажь до пожовклого жита.

Пôдвôре палаты зъ чорными штахетами въ мурованыхъ стовпахъ замыкае гарна брама зъ тесаного камѣня. Серединою зеленѣе мурава, на нѣй красують ся гарнй цвѣты у вазонахъ.

Въ глубинѣ виднѣє городъ зô старыми деревами, перетятый чистою водою, котра въ поперекъ него плыве.

Тишина въ палатѣ; на годиннику въ ѣдальнôй комнатѣ выбила десята. Слуга въ синôмъ фраку на срѣбнôмъ пôдносѣ несе снѣданє до великого сальону.

Великій округлый стôлъ покрывае вже приготовлене на анґлійскій спосôбъ снѣданє. Кава, чай, шинка, яйця на мягко, хлѣбъ и хлѣбовй тѣсточка лежать на пышнôй порцелянѣ коло срѣбного самовара.

Але за столомъ таки нема ще нѣкого. Покоєвый въ чорнôмъ фраку и бѣлыхъ рукавичкахъ розказуе льокаямъ, порядкуе тарелѣ и вдоволеный зô своеи працѣ забирае ся дати знати, що все готове.

Наразъ зъ лѣвои стороны комнаты отвирають ся дверѣ нагально, грôмко, и входить товстый, сивый, старый, але ще крѣпкій мужчина.

По тôмъ, якъ вôнъ увôйшовъ и якъ выглядае, видко, що се панъ дому. Зъ коротко обстриженымъ волосємъ, середного росту, досыть зажилый ґрафъ бувъ типомъ одного роду нашихъ панôвъ. Хочь зъ гарными чертами лиця, то хмарный и понурый; гладке чоло поорали морщины вздовжь и въ поперекъ а надъ носомъ дивно покрутились. Очи сивй, блѣдй, дивлять ся быстро, смѣло и певно; уста затисненй мовчать гордо. Лице легко зарумянене, обведене сивыми вже коротко стрыжеными заличками, въ цѣлости нѣчимъ не замѣтне, а все таки, вдивившись въ него, найдешь въ нѣмъ обявъ вдоволеня, спокою и незвычайнои силы.

Ранѣшна одежа ґрафа складае ся зъ тифтикового сурдутика, такихъ же штанôвъ, жовтыхъ черевикôвъ и шапочки на лысинѣ. Въ руцѣ держить число французскои ґазеты.

Глянувъ довкола и не промовивши анѣ слова, показавъ другй дверѣ покоєвому, що стоявъ въ покôрнôй поставѣ. Се мало значити: проси мою доньку. Льокаѣ уступились пôдъ самй дверѣ, а ґрафъ перейшовъ ся мовчки по комнатѣ, глянувъ мимоходомъ на городъ и сѣвъ на канапѣ передъ столомъ.

Зновъ отворились дверѣ и въ комнату вôйшла усмѣхаючись гарна, молода панночка въ бѣлôмъ ранѣшнôмъ шляфроцѣ и великôй хустцѣ, що висѣла на нѣй недбало.

Була то Михайлина, звычайно звана Місею, донька ґрафа. Высока, струнка, зручна, весела; сама чорнява, а бѣла и рожева при тôмъ, наче бѣлявка, зъ чорными великими очима, видко жива и свавôльна, мовъ зôпсута дитина; она зъ нехотя повитала батька, котрый почавъ єѣ выпитуватись о здоровлє. Скинула хустку, поправила гарне волосє и сѣла на приготовленôмъ крѣслѣ.

Розмова батька и доньки почалась по французски, мовъ бы длятого, щобы присутнй слуги не розумѣли; але й безъ того они уживали зô звычаю французскои мовы. Отець

Тютьковъ, Варваринцѣ и Заздрôсть. Судъ той однакожь мае бути ажь тогды вôдкрытый, коли будуть вôдкрытӣ суды повѣтовӣ: въ Пôдволочискахъ, Отынїи, Болшôвцяхъ, Жабю и Озерянахъ.

Петицію выд. Рады повѣтовои въ Косовѣ въ справѣ удержаня згôдности катастру зъ книгами ґрунтовыми передано правительству до увзглядненя.

Опôсля наступило справоздане комісіѣ правничои зъ предложеня Выдѣлу краевого о внесеню пос. дра Савчака въ справѣ змѣны компетенціѣ судôвъ, що до судженя каридостойныхъ справъ вôдносячихъ ся до закона о заразахъ на худобу. Комісія вносила, щобы надъ сею справою перейти до порядку дневного. Послы Рожанковскій и Сѣчиньскій пôдпирали внесеня Выдѣлу краев., щобы ухвалити резолюцію взываючу правительство до змѣны компетенціѣ судôвъ. Ухвалено внесене Выдѣлу краевого.

Наконець по залагодженю кôлькохъ справъ, вôдносячихъ ся до захôдной части краю, ухвалено передати петицію громады Николаева въ бобрецкôмъ повѣтѣ о заведене тамъ уряду почтового, правительству до увзглядненя а петицію Ив. Лопушаньского въ справѣ громадскои касы позичковои въ Пôдгайчикахъ пов. золочѣвского передано выдѣлови краевому.

Справоздане зъ дѣяльности Тов. „Просвѣта" за рôкъ 1891.

Въ доповненю до справозданя изъ загальныхъ зборôвъ Товариства „Просвѣта", подаемо тутъ справоздане зъ дѣяльности головного выдѣлу того Товариства за рôкъ 1891.

Всѣхъ засѣдань выдѣлу вôдбуло ся въ протягу 1891 року 34.

Въ сѣмъ роцѣ выдано слѣдуючӣ книжки: 1. Илюстрованый календарь за рôкъ 1891; 2. Стѣнный календарь на 1891; 3. О управѣ господарскихъ рослинъ; 4. Образы страстей Исуса Христа; 5. Иванъ Котляревскій, житеписне оповѣдане; 6. Лѣкарь Ісаакъ; 7. Зъ житя хлѣборобôвъ, три етнографічнӣ образки и 8. Илюстрованый календарь на рôкъ 1892.

Въ протягу року вписало ся до товариства 909 новыхъ звычайныхъ членôвъ: зъ того селянъ 489, священикôвъ 87, читалень 58, дяковъ 46, урядникôвъ 41, мѣщанъ 36, учителѣвъ 34, академикôвъ 25, женщинъ 21, ремѣсникôвъ 17, братствъ церковныхъ 9, учительокъ 8, зарôбникôвъ 6, дѣдичѣвъ 4, жовнярôвъ 4, адвокатôвъ 3, кандидатôвъ адвокатскихъ 3, лѣсничихъ 2; вкôнци 1 артистъ маляръ, 1 артистъ драматичный, 1 громада, 1 кружокъ рôльничій, 1 Выдѣлъ повѣтовои Рады и 1 членъ сторожѣ огневои. Почетными членами именували загальнӣ зборы товариства въ Тернополи сѣмъ особъ, а то: Юліяна Романчука, професора рускои ґімназіѣ и посла до Сойму и Рады державнои; о. Иосифа Заячкôвского, пароха въ Лопянцѣ; Ивана Борисикевича, властителя реальности въ Увислѣ; о. Иосифа Витошиньского, пароха въ Денисовѣ; Михайла Комара, нотаря въ Одесѣ; Василя Чайченка, украиньского писателя и Василя Тарновского, властителя бôльшихъ посѣлостей въ Качанôвцѣ на Украинѣ.

Зъ дѣяльности выдѣлу пôднести належить особливо заложене новыхъ філій товариства въ Самборѣ, Бродахъ, Рогатинѣ и Перемышли, а дальше уложене нового статуту товариства въ напрямѣ просвѣтно-економічнôмъ, котрый вôдтакъ приняли загальнӣ зборы у Львовѣ зъ дня 25-го марта 1891. Кромѣ того дбавъ выдѣлъ особливо о збôльшене бібліотеки и музею товариства, дававъ многимъ читальнямъ, школамъ, громадамъ, редакціямъ, товариствамъ и поодинокимъ людямъ книжочки товариства даромъ, а вкôнци удѣлявъ деякимъ бѣднымъ вдовамъ и ученикамъ грошевои запомоги.

Приходы товариства выносили въ роцѣ 1891 загальну суму 9991 зр. 23 кр., зъ чого на вкладки членьскӣ припадае 2396 зр., а зъ розпродажи книжокъ 3713 зр. 13 кр.

Розходы выносили: за выдавництва 5668 зр. 13 кр., выдатки на адміністрацію 2540 зр. 20 кр., иншӣ выдатки 738 зр. 76 кр. такъ, що лишивъ ся чистый дохôдъ въ сумѣ 1068 зр. 78 кр.

Пôдъ зарядомъ товариства стоять слѣдуючӣ фонды: 1. Фондъ стіпендійный Франца Фронца, котрый зъ кôнцемъ року 1891 выносивъ 2131 зр. 18 кр. — 2. Фондъ стіпендійный им. Тараса Шевченка выносивъ зъ кôнцемъ року 1891 суму 2018 зр. 65 кр. — 3. Фондъ стіпендійный им. Стефана Качалы въ сумѣ 39 зр. 66 кр. — 4. Фондъ будовы „Дому Просвѣты" выносивъ зъ кôнцемъ тогожь року 558 зр. 47 кр. — 5. Фондъ на будову руского театру выносивъ зъ кôнцемъ року 1890 суму 1272 зр. 14 кр. а до кôнця року 1891 зрôсъ до сумы 3414 зр. 6 кр. — 6. Михайлова премія драматична въ высотѣ 578 зр. 39 кр. — 7. Фундація им. Стефана Дубравского складаюча ся зъ 2000 зр. въ листахъ заст. банку краевого и зъ вôдсотокъ въ сумѣ 137 зр. 98 кр. — 8. Фондъ Леонідôвъ, заложеный одескими Украинцями выносить зъ кôнцемъ року 1891 суму 159 зр. 40 кр. — 9. Фондъ стіпендійный и памятковый им. Олександра Огоновского въ сумѣ 281 зр. 26 кр.

Що до руху книжокъ въ згаданôмъ роцѣ то выказуе справоздане, що даровано въ сѣмъ часѣ выданыхъ товариствомъ книжокъ 6.727, передано въ розпродажь 1571, продано въ канцеляріи товариства 11.035, а розôслано членамъ 22.447, не вчисляючи въ то книжокъ дарованыхъ або закупленыхъ товариствомъ. Розôйшло ся отже въ сѣмъ роцѣ 41.780 екземплярôвъ зъ выдавництвъ товариства.

Маетокъ товариства въ книжкахъ, числячи половину цѣны, представляе суму 16.396 зр. 33 кр. вартôсть книжокъ розôсланыхъ въ роцѣ 1891 членамъ за вкладки представляе квоту 3.682 зр. 52 кр. а вартôсть книжокъ дарованыхъ квоту 910 зр. 89 кр.

Маетокъ грошевый выносить поважну суму 52.199 зр. и 21 кр.

Переглядъ полїтичный.

Вѣденьскӣ ґазеты доносять, що Рада державна, котра збере ся заразъ по Великодныхъ святахъ, буде радити лишь до 20 мая, а вôдтакъ зберуть ся заразъ спôльнӣ Делеґаціи.

Зъ руху выборчого на Буковинѣ маемо нинѣ до занотованя, що судья Калитовскій, котрого кандитатуру поставлено въ заставницкôмъ окрузѣ противъ бувшого посла п. Тыминьского, надкомісаря скарбовои дирекціѣ, заявляе въ черновецкôй ґазетѣ польскôй, що не убѣгае ся о мандатъ до буковиньского сойму и навѣть, наколибъ ему мандатъ повѣрено, готовъ его въ тôй хвили зложити. П. Калитовскій заявляе заразомъ, що вôнъ не займавъ ся и не займае ся полїтикою и не думае ставати въ опозиціи до правительства, та що его спонукали убѣгати ся о мандатъ лишь настаяня на то богато управненыхъ до выборôвъ.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила розпорядженє, пôсля котрого на пôдставѣ результатôвъ послѣдного спису людности мѣста Бу-

---

похиливъ ся до доньки и цѣлуючи еѣ въ руку, спытавъ впередъ помалу:

— Здорова Місю?

— Дякую гарненько — я здорова.

— А вчерашный бôль головы?

— Все у снѣ минае.

— Добре спала?

— Знаменито. Я встала дуже рано, була въ городѣ у своихъ цвѣтôвъ, ѣздила трохи кôньмо.

— Такъ рано?

— Рано дуже приемно.

— Сама одна?

— Бувъ тамъ хтось зô мною; не знаю хто. Що тобѣ дати, тату? впередъ чаю!

— Нинѣ? Дай кавы, Місю.

— По давному звычаю?

— Такъ, такъ! — зôтхнувъ ґрафъ тяжко, а Міся взяла зô срѣбнымъ имбричкомъ, котрый стоявъ на столѣ, каву и подала еѣ батькови.

Сама почала помалу уставляти свое снѣдане и наливати чай. Потôмъ мовъ бы собѣ наразъ щось пригадала, звернулась живо до камердинера и спытала:

— А панѣ де Рошь?

— Я просивъ уже — вôдповѣвъ старый и поклонивъ ся.

— Майже въ тôй самôй хвили отворили ся помалу головнӣ дверѣ сальону вôдъ сѣней и вôйшла третя особа.

Була то панѣ де Рошь, худа, высокого росту, цѣлкомъ чорно вбрана. Давнѣйше була она учителькою, а теперь товаришкою панны Місѣ. Молодôсть еѣ вже минула, але все таки знати було незатертӣ слѣды давнои красы. Блѣда мовь мармуръ зъ очима палкими, але глубоко запалыми, зъ маленькими устами, худымъ лицемъ, поважна, сувора, сумна — выглядала она якось дивно цѣкаво. Еѣ видъ дразнивъ такъ, якъ дразнить цѣкавый, тайный заголовокъ незнаноѝ книжки.

Міся усмѣхаючись, показала ѣй коло себе мѣсце, а ґрафъ на привитане вставъ зъ канапы дуже чемно и оправдувавъ ся, що въ раннôй одежи прийшовъ до снѣданя.

Простымъ схиленемъ головы вôдповѣла панѣ де Рошь на сю чемнôсть, котра легко могла бути и нечемностю. Она очевидно и зрозумѣла се такъ, бо здержала ся и не сказала нѣчого, удаючи, що не бачить строю пана ґрафа.

Якійсь часъ загальне мовчане перерывали лише байдужими словами. Лише Міся говорила найбôльше, передиралась и смѣялась.

— А! я й забула спытати васъ, тату, — чи вы дôстали яку вѣстку вôдъ Альфреда, колижь вôнъ верне?

Ґрафъ глянувъ на доньку очима безъ выразу и вôдповѣвъ спокôйно:

— Вчера приславъ листъ, що есть въ дорозѣ.

— Чогожь ты менѣ, тату, не сказавъ сейчасъ того?

— Щожь се таке пильне, дорога Місю!

— Вжежь! Альфредъ! братъ, тôлько лѣтъ мы не бачились, а ты ще менѣ кажешь: що се такъ пильне! Справдѣ, тату, дивуєшь мене. — И она почала смѣяти ся батькови въ очи. Ґрафъ захмаривъ ся, а панѣ де Рошь слѣдчими очима крадькома вдивилась у ґрафа.

— Ты не вôдповѣдаешь, тату? — повторила Міся зô смѣхомъ — соромишь ся?

— Щожь тобѣ вôдповѣсти, моя дорога? — зъ приневоленымъ усмѣхомъ сказавъ ґрафъ. — Небавомъ приѣде Альфредъ.

— А дежь листъ его? чому менѣ не показавъ ты его?

— Нема тамъ нѣчого цѣкавого — сухо вôдповѣвъ отець.

— Для тебе! але для мене може й есть! Де вôнъ? хочу конче его прочитати. Я женщина, отже й цѣкава. Въ твоѣмъ кабінетѣ? — спытала встаючи.

— Я найду его пôзнѣйше.

— Алежь бо я теперь хочу, тату, заразъ!

— Ой! Яка ты зôпсута дитина!

— Ты самъ такъ мене, тату, зôпсувъ; отже теперь терпи и слухай своеѣ Місѣ. Де листъ?

— Въ моѣй комнатѣ, — сказавъ батько.

Міся зôрвала ся скоренько и побѣгла.

(Дальше буде.)

чачь, Золочѣвъ и Подгужъ мають бути при обчислюваню додатковъ активальныхъ для урядниковъ державныхъ перенесений зъ четвертои катеґоріѣ до третои.

Ґен. Гурко вернувъ дня 25 с. м. зъ Петербурга до Варшавы. Въ добре поинформованыхъ кругахъ говорять, що вôнъ одержавъ вôдъ царя якъ найширше повномочіє въ справѣ укрѣпленя Варшавы и другихъ крѣпостей, положеныхъ въ Царствѣ польскôмъ. О приѣздѣ царя до Варшавы не знають тамъ нѣчого.

Въ Парижи стоять теперь на порядку дневнôмъ замахи дінамітовѣ. До трохъ давнѣйшихъ, досыть неудачныхъ, приступивъ теперь ще четвертый, зô всѣхъ дотеперѣшныхъ найстрашнѣйшій. Бомба дінамітова розôрвала цѣлый дôмъ и поранила шестеро людей. Выновникôвъ всѣхъ тыхъ замахôвъ не удало ся поліціи доси выслѣдити, хочь арештовано вже двацять и кôлька анархістôвъ. Поліція довѣдалась доси лишь то, що бомбу на бульварѣ Сенъ Жерменъ пôдложивъ якійсь анархістъ Равашоль, званый такожь Кеніґштайнъ. Вôнъ прийшовъ зъ своимъ товаришемъ Матіє передъ дôмъ судьѣ Беноа; на улици передъ домомъ закуривъ собѣ циґаро и пойшовъ до дому сходами въ гору, лишь ошибнувшись, зайшовъ ажь на другій поверхъ и тамъ пôдложивъ бомбу, запаливъ люнтъ циґаромъ и збѣгъ чимъ скорше на долину та щезъ безъ слѣду. Той самъ Кеніґштайнъ укравъ бувъ дінамітъ въ Соасі. Всѣ єго товаришѣ, разомъ 17 люда, сидять вже пôдъ ключемъ, лишь єго самого не удалось доси зловити.

Новинки.

Львôвъ дня 16 (28) марта.

— **Громадѣ Которины** въ повѣтѣ жидачѣвскôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Є. Вел. Цѣсарь именувавъ приватного доцента університету краковского, дра Бронисл. Дембиньского, надзвычайнымъ професоромъ исторіѣ на університетѣ у Львовѣ, а приватного доцента, дра Людвіка Фінкля надзвычайнымъ професоромъ исторіѣ австрійскои на тôмъ університетѣ. — Міністеръ торговлѣ именувавъ концініента почтового, Людвика Петрицкого, почтовымъ комісаремъ у Львовѣ.

— **Управнене до голосованя.** Адміністраційный Трибуналъ у Вѣдни орѣкъ при одной специяльной нагодѣ, що управнене до голосованя залежить не лишь вôдъ высоты квоты оплачуваного безпосередного податку доходового, але й вôдъ додатковъ до того податку. Загальна квота оплатъ рѣшає, чи когось належить вписати на лісту выборцѣвъ або нѣ.

— **Въ справѣ доставы бараболь** выдало мысленицке ц. к. Староство вôдозву, въ котрôй просить подати жерела, зъ вôдки можна бы найдешевше спровадити добрû бараболѣ для тамошного повѣта, бо зъ причины торôчныхъ неурожаѣвъ настане потреба спровадити ихъ въ большôй скôлькости при надходячôй весняной порѣ.

— **О. Николай Огоновскій**, довголѣтный сотрудныкъ при гр. кат. парохіи въ Черновцяхъ и катихитъ при тамошной ґімназіи переносить ся до Джурова въ Снятинщинѣ на адміністрацію тамошнои парохіѣ.

— **Для бѣднои людности сѣльскои** въ повѣтѣ новосанчѣвскôмъ жертвувавъ ґр. Едвардъ Рачиньскій 500 зр. на запомоги, а Выдѣлъ повѣтовый въ Новôмъ Санчи ухваливъ на публичнû роботы зъ повѣтовыхъ фондôвъ 3.000 зр., щобы тымъ способомъ подати бѣднымъ можнôсть заробити.

— **Аґітація противъ правописи.** Въ якій спосôбъ завели москвофілы аґітацію противъ улѣпшеня правописи най послужить письмо яке пониже подаємо. Мы дôстаємо въ сѣй справѣ такожь и письма вôдъ письменныхъ селянъ, въ котрыхъ они дуже розумно высказують свои погляды на правописну справу; оголосимо, ихъ скоро лишь знайдемо трохи мѣсця въ нашôй часописи а поки що подаємо згадане письмо: „Свѣтла Редакціє! Змістифікованû звѣстнымъ аґітаторомъ, Александромъ Зволинскимъ, дякомъ зъ Потуторъ, повѣту бережаньского, пôдписали мы вôдъ имени громады Литятинъ пôдложену намъ петицію „Русской Рады“ у Львовѣ о недопущенє нѣякои реформы въ правописи рускôй въ школахъ нашихъ, взглядно о недопущенє принципу фонетичного у тôй правописи. Такъ якъ повысшу петицію мы пôдписали не знаючи, о що ходить, бо аґітаторъ намъ вказавъ лише, що пôдписуємо петицію въ дѣлѣ реформы школьництва въ напрямѣ практичнôмъ, вôдкликуємо нашû пôдписы на тôй петиціи и заявляємо прилюдно, що коли бы мы були знали, що пôдписы даємо на користь трудной для нашихъ дѣтей правописи, були бы мы того не учинили; на вôдвороть просили бы мы були для добра дѣтей нашихъ о введенє правописи вôдповѣдаючои духови руского, языка, а тымъ самымъ правописи фонетичнои. Заявляємо заразомъ, що сей вôдкликъ подаємо зъ доброи волѣ и въ тôй цѣли, абы остеречи другû громады передъ обаламученємъ. — Вôдъ Зверхности громадскои въ Литятинѣ дня 24 марта 1892. — Начальникъ громады: *Михайло Юрковскій*“.

— **Громада Сѣлецъ** въ Сокальщинѣ, котра рôкъ рôчно терпить дуже богато вôдъ поводей, рѣшила теперь, абы тому лиху зарадити, збудовати 35-метровый мôстъ надъ рѣкою Ратою та высыпати вôдповѣдну греблю, а на покрытє значныхъ коштôвъ при тôй будовѣ постарала ся у выдѣлу Рады повѣтовои сокальскои, що єй дозволено продати на ліцитаціи 12 морґôвъ зъ громадского лѣса. До будовы моста, котрый зъ высыпанємъ греблѣ коштувати буде до 4.000 зр., закупила вже громада потрѣбнû матеріялы и незадовго розпôчне ся будова. Надзôръ технічный надъ мостомъ, поручивъ выдѣлъ Рады повѣтовои п. Кароледи Левицкому, инжиніерови повѣтовому, а надзôръ економічный членови выдѣлу о. Черпецкому.

— **Изъ старомѣского повѣту** доносять, що въ тамошныхъ сторонахъ ширить ся по деякихъ селахъ голодовый тифусъ. Въ Болозовôй має лежати понадъ 100 хорыхъ безъ нѣякои помочи.

— **Змѣна властителѣвъ.** Добра Рожнôвъ снятиньского повѣта набувъ на власнôсть дръ Володимиръ Антоневечь, лѣкарь зъ Дрогобича.

— **Доля еміґранта.** До ґімназіѣ въ Яслѣ зайшовъ сими днями бувшій професоръ въ Томску въ Россіи, Кароль Фабіянъ, и просивъ тамошныхъ професорôвъ о запомогу на дальшу дорогу. Фабіянъ, родомъ Чехъ, скôнчивши науку давъ ся намовити въ 1881 р. выѣхати до Россіѣ и приняти тамъ посаду. Зъ нимъ — якъ вôнъ то повѣдавъ — поѣхало богато ще й другихъ товаришѣвъ а правительство россійске зробило зъ ними таку умову: до року мали они вывчитись по россійски; приняти посаду, де имъ дадуть; кождому зъ нихъ вôльно змѣняти або й нѣ свою вѣру; нѣкого не примушувалось приймати пôдданьство россійске; по 25 рокахъ кождый дôстане емеритуру и буде мôгъ назадъ вернути до рôдного краю. Фабіянъ дôставъ посаду въ Тіфлісѣ на Кавказѣ и тутъ оженивъ ся а вôдтакъ служивъ по другихъ мѣстахъ ажь на конець кинено єго до Томска въ Сибѣри. Наравъ минувшого року дôставъ вôнъ наказъ выбиратись зъ Россіѣ; о якôйсь пенсіи або ремунераціи не було вже и мовы; мусѣвъ выноситись и то дорогою, котру єму вызначено напередъ. Вôнъ поѣхавъ отже зъ жѣнкою насамперєдъ на Кавказъ, зъ вôдси до Кієва и Варшавы, а наконець приѣхавъ до Кракова та лишивши тамъ недужу жѣнку, поступивъ до Ясла, бо о милю зъ вôдти мавъ якогось давного знакомого, у котрого хотѣвъ заратуватись. Фабіянъ розповѣдавъ, що така сама доля стрѣтила и деякахъ Галичанъ, що давнѣйшими часами выѣхали були на службу до Россіѣ.

— **Нагла смерть.** Оногди померъ нагло въ готели Лянґа у Львовѣ Павло Бенеціръ, аґентъ пруской фабрики зелѣза въ 37-ôмъроцѣ житя. Смерть наступила мабуть въ наслѣдокъ апоплектичного атаку.

— **Самоубійство въ шпитали.** У вѣденьскôмъ шпитали кинувъ ся въ ночи оногды зъ коридора 2-го поверха крôзь вôкно на подвѣрє 24-лѣтный комісантъ торговельный зъ Черновець, Бенедиктъ Райтеръ, мабуть въ приступѣ шалу и забивъ ся. Райтеръ передъ двома мѣсяцями хотѣвъ застрѣлити ся револьверомъ, задля нужды, але куля застрягла въ головѣ и єго вôддали на клініку дра Діттеля пôдъ котрого курацією вôнъ выйшовъ по кôлькохъ тыждняхъ изъ шпиталя, однакъ зъ кулею въ головѣ, котрои не можь було добути. Небавкомъ опôсля занедужавъ Райтеръ на параліжь правои стороны тѣла а вôдданый до шпиталя зраджувавъ симптомы шалу, ажь самъ зробивъ конець своєму житю и терпѣню.

— **Щезла безъ слѣду.** Въ Черновцяхъ щезла сими днями безъ слѣду хороша дѣвчина, донька п. Маріѣ Візель, замешкалои при ул. Рускôй. Всякû пошукуваня остались доси безъ успѣху.

— **Хитрый еміґрантъ.** Якійсь Антонъ Явôвскій, 19-лѣтный молодець зъ Нагорянъ (въ Сяноцкôмъ) прибувъ въ самъ день Гамана до т. є. дна 13 с. м. до Иосля Лянґмана въ Буковску и вручивъ єму картку зъ пôдписомъ свого батька и печаткою, а Иосель выплативъ єму 500 зр. титуломъ позички, будучи певнымъ, що картка походить вôдъ знакомого єму Матвѣя Явовского, зъ котрымъ Лянґманъ мавъ интересы торговельнû. Опôсля показало ся, що карточка зъ пôдписомъ була сфальшована, а сынокъ дуйнувъ собѣ зъ грôшми до Америки

— **Самоубійства женщинъ.** Въ Лінцу кинулись въ Дунай двѣ женщины, именно вдова по пôдполковнику, баронова Бехтолдъ и баронова Вербекъ. Та послѣдна лишила картку до свого мужа, въ котрôй бувъ завиненый дамскій золотый годинникъ а на картцѣ слова: „Сего не задержуй, бо се не принесе тобѣ щастя!“

— **Довгій вѣкъ.** Въ Моноку, на Угорщинѣ, померъ недавно тому вôвчарь, Иосифъ Дюра, переживши 145 лѣтъ. Вôнъ бувъ три разы жонатый, але не мавъ дѣтей. Въ стодвацятôмъ роцѣ хотѣвъ вôнъ ще четвертый разъ женити ся, але люде єго вôдъ того вôдрадили. Дюра жививъ ся черезъ цѣле своє житє головно кукурузою и бараболями, лишь дуже рѣдко ѣвъ мясо. Въ послѣдныхъ часахъ бувъ вôнъ вже оглугъ и ослѣпъ.

— **„Яковъ порунъ“** знайшовъ ся вже дѣйстно. Убійникъ Дімінґъ, про котрого мы недавно доносили, що вôнъ убивъ свою перщу жѣнку и четверо дѣтей та замурувавъ пôдъ припѣчкомъ, а такъ само убивъ и другу жѣнку въ Австраліи, де єго зловили, признавъ ся, що вôнъ допустивъ ся тыхъ страшныхъ убійствъ въ Уайтчепель въ Анґліи, котрû затрѣвожили були весь свѣтъ и придбали Дімінґови назву „поруна“. Заходить лишь пôдозрѣнє, чи вôнъ не признавъ ся лишь умысно до тыхъ убійствъ, абы станати передъ судомъ въ Анґліи и тымъ способомъ ще продовжити собѣ житє.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 28 марта. Ґр. Кальнокій вернувъ зъ Будапешту.

Парижь 28 марта. Вчера передъ полуднемъ наступила въ домѣ ґенерального прокуратора Більота при улици Кліші страшна експльозія дінамітова. Бомба розôрвала сходы выломила дверѣ и вôкна знищила въ помешканю всю обставу и скалѣчила шесть осôбъ; зъ помѣжь котрыхъ одну навѣть досыть тяжко. Злочинець, що пôдложивъ бомбу, утекъ. Здаєсь, що се була месть противъ Більота, котрый обжаловувавъ передъ судомъ анархістôвъ въ Ле Вальтоасперъ.

Парижь 28 марта. Въ Иврѣ коло Парижа вôдкрыто пôдъ касарнею жандармерію бомбу зъ 3 кільо. дінаміту.

Поѣзды зелѣзничû.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

Зô Львова вôдходять:

5·50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мункача, Станіслава и Гусятына.
10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіславова
7.48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова, Гусятина, Хирова и Сухои.
4·48 п. особ.: до Станіславова и Коломыѣ.
8·40 п. поси. **9.48** п. особ. до Станіславова, Черновець, Сучавы, Ясъ, Гусятина.
3·54 п. особ.: Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту.
8·49 п. мѣш.: до Белзця и Сокаля.
5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.

До Кракова: о **4·20** п. особ., о 7·20 п. особ., о 2·28 п. поси. и о **8·30** п. мѣш.

До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча: о 10·15 п. особ., о 4·22 п. поси. и о **11·05** (часъ львôвскій) п. мѣш.

До Львова приходятъ:

8·31 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.
3·10 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова, и Стрыя.
11·12 п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.
6·17 п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова.
1·22 п. особ. **7·23** п. поси.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина.
11·22 п. особ.: зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына.
7·50 п. мѣш.: зъ Равы Рускои
3·46 п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.

Зъ Кракова: о 8·50 п. особ., о 4·03 п. поси., о **7·15** п. мѣш. и **9·28** п. поси.

Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче: о **2·38** п. мѣш., о **2·08** п. пос. и о **7·01** (часъ львôвскій) п. особ.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.